

Arrest

nr. 275 865 van 10 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X. handelend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar dochter X, die verklaren van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat mr. M. KIWAKANA, die *loco* mr. A. LOOBUYCK verschijnt, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, is op 21 oktober 2018 in België geboren.

Op 19 oktober 2018 diende verzoeksters moeder een verzoek om internationale bescherming in. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 5 april 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 3 september 2019 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest X tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) gold dit verzoek ook voor verzoekster als vergezellende minderjarige, zij werd twee dagen na het verzoek van haar moeder geboren.

1.2. Op 7 februari 2020 diende verzoekster, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder, een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 februari 2020 overgemaakt aan het CGVS. Op het CGVS werd verzoeksters moeder gehoord op 7 januari 2021.

1.4. Op 19 april 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je moeder verklaart dat je een Liberiaans staatsburger bent geboren te Vilvoorde. Jouw moeder diende op 19 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in (CGVS-kenmerk 18/01388) dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Zij gaf daarbij aan gedwongen worden te huwen door haar oom. Zij weigerde dit en werd verkracht door de man met wie zij verondersteld werd te trouwen. Jij bent uit deze verkrachting geboren. Ook haar zus zou gedwongen worden te trouwen en zij verliet samen met jouw moeder Liberia en diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in (CGVS-kenmerk 18/01389). Beide verzoeken werden op 05 april 2019 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 08 mei 2019 dienden jouw moeder en tante een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 09 september 2019 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 07 februari 2020 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan haalt jouw moeder een vrees voor jouw besnijdenis aan. Zij geeft aan dat jouw vader zou aandringen op een besnijdenis en dat zij niet in staat zou zijn je hiervoor te behoeden.

Ter ondersteuning van jouw asielrelaas leg je twee medische attest neer met betrekking tot jouw besnijdenis en deze van jouw moeder. Uit een eerste attest (dd 08.01.2021) blijkt dat zowel jij als jouw moeder een besnijdenis type 2 ondergingen. Wanneer op vraag van het Commissariaat-generaal een tweede medisch onderzoek wordt gevraagd (dd 10.02.2021) bij een arts bekend met de praktijk van vrouwelijke genitale verminking, blijkt hieruit dat jullie beiden geen besnijdenis ondergingen. Je moeder legt een brief (dd 17.12.2019) neer vanwege jouw vader gericht aan de autoriteiten van Bong County waarin hij hen verzoekt tussen te komen zodat hij in contact kan treden met jou om je te doen aansluiten bij de Sande genootschap. Jouw moeder legt eveneens een communicatie neer van diezelfde autoriteiten (dd 05.02.2020) waarin zij jouw moeder op de hoogte brengen van het verzoek van jouw vader en haar vragen met hen in contact te treden. Ook jouw advocaat bezorgt het Commissariaat-generaal een schrijven waarin zij jouw vrees voor een besnijdenis uiteenzet.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren

en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit de verklaringen op het Commissariaat-generaal van jouw moeder dat je verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van om internationale bescherming waarvoor de beslissing nu definitief is.

Jouw moeder haalde in haar verzoek om internationale bescherming reeds een vrees voor besnijdenis in jouw hoofde aan, wat in huidig verzoek in jouw hoofde het enige element betreft dat wordt aangehaald om jouw vrees voor vervolging te staven. Er werd echter reeds geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze vrees. Vooreerst omdat zowel jouw moeder als haar zus zelf geen besnijdenis ondergingen en er geen geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen in het kader van een gedwongen huwelijk wel een besnijdenis te zullen moeten ondergaan. Daarenboven blijkt daaruit dat besnijdenis in jouw familie geen gangbare praktijk betreft of dat men er minstens in slaagt meisjes voor deze praktijk te behoeden. Ook wist jouw moeder niet aannemelijk te maken afkomstig te zijn uit een uiterst traditionele familie waarin zij geen enkele vrijheid geniet om eigen keuzes te maken. Daarnaast bleek uit landeninformatie eveneens dat besnijdenis in Liberia niet kan worden beschouwd als een onvermijdbaar fenomeen. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sluit zich aan bij dit oordeel van het Commissariaat-generaal en aanvaard jouw mogelijke besnijdenis niet als een gegronde vrees voor vervolging in jouw hoofde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt daarbij dat jouw moeder doorheen heel haar leven blij geeft van een verregaande zelfstandigheid en in de mogelijkheid was haar eigen beslissingen te nemen.

Jouw moeder haalt in onderhavig verzoek in jouw hoofde geen elementen aan die deze eerdere beoordeling in een ander daglicht stellen. Zij herhaalt enkel dat volgens haar moeder de familie van jou vader druk uitoefent zodat jij zou opgenomen worden in de Sande genootschap zodat je er besneden zou worden (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.5). Zij haalt geen andere vrees in jouw hoofde aan (CGVS p.8-9). Bovendien blijkt uit de huidige verklaringen van je moeder eens te meer dat zij niet uit een milieu afkomstig is dat aandringt op een besnijdenis. Zij geeft namelijk opnieuw aan dat zowel haar vader als haar moeder haar tegen een besnijdenis hebben beschermd (CGVS p.9). Daarmee bevestigend dat het wel degelijk mogelijk is om er voor te zorgen dat een dochter niet wordt besneden. Zij verklaart dat ook in jouw geval jouw grootmoeder niet wilt dat jij besneden wordt (CGVS p.9). Zodoende kan worden gesteld dat zij ook nu, net zoals zij daar voor haar eigen dochter toe in staat was, alles in het werk zou stellen om jou van een besnijdenis te vrijwaren. Bovendien geeft jouw moeder aan dat ook haar broers tegen een besnijdenis gekant zijn (CGVS p.10). Zij kunnen dan ook worden beschouwd als bijkomende actoren die jou tegen een besnijdenis zouden kunnen beschermen. Wanneer jouw moeder wordt gevraagd wat er voor zorgt dat zij overtuigd is dat zij jou niet voor een besnijdenis zou kunnen behoeden, slaagt zij andermaal er niet in deze vrees te concretiseren. Zij wijst enkel op het feit dat het de traditie is en dat zij niet sterk genoeg zal zijn om jou te beschermen. Dit is echter in tegenspraak met het feit dat zij zelf geen besnijdenis onderging en haar verklaringen omtrent de steun die zij binnen haar familie kent om jou niet te laten besnijden. De huidige verklaringen van jouw moeder sterken het Commissariaat-generaal dan ook in haar overtuiging dat jij geen risico loopt op een besnijdenis in jouw land van herkomst, met name Liberia.

De documenten die je moeder neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Waar uit een eerste medisch attest blijkt dat zowel jij als je moeder een besnijdenis ondergingen, wordt dit tegengesproken door de vaststellingen van een arts meer vertrouwd met de praktijk. Het loutere feit dat je geen besnijdenis onderging is onvoldoende om aan te nemen dat er in jouw hoofde ook een risico

bestaat dat je besneden zou worden. Je moeder slaagde er namelijk niet in om op basis van haar verklaringen dit risico in concreto aan te tonen. De brief van je vader aan de gemeentefunctionaris waarin hij verklaart dat hij jou wil zien en wenst dat je je aan zou sluiten bij de Sande genootschap is eveneens onvoldoende om een vrees voor besnijdenis in jouw hoofd aan te tonen. Een dergelijke brief heeft namelijk een hoog gesolliciteerd karakter. Het is in de eerste plaats opmerkelijk dat hij meer dan een jaar nadat jouw moeder het land verliet dergelijke stappen zou ondernemen om jou te lokaliseren. Des te meer aangezien uit de verklaringen van jouw moeder niet blijkt dat hij ook op andere manieren tracht om in contact met jou te treden. Het enige wat jouw moeder op dat vlak aanhaalt is het feit dat hij ook je grootmoeder zou aanspreken om haar naar jou te vragen. Zelfs hierbij kan zij bovendien niet aangeven hoe vaak dit voorvalt en of hij al dan niet andere drukkmiddelen gebruikt om meer informatie over jou los te weken (CGVS p.5-6 en p.12). Dat hij na al die tijd een dergelijke stap zou ondernemen is meer dan opmerkelijk en bijgevolg weinig geloofwaardig. Deze brief bevat dan ook geen enkel objectief element dat aantoont dat hij alles in het werk zou stellen zodat jij besneden wordt. Ook het antwoord op deze brief van je vader vanwege de gemeentefunctionaris is allerm minst overtuigend om een vrees voor besnijdenis in jouw hoofd aan te nemen, eerder integendeel. In deze brief schemert namelijk door dat ook de opsteller van deze brief gekant is tegen een besnijdenis aangezien zij benadrukt jouw veiligheid op de eerste plaats te zetten en je te beschermen tegen alle mogelijke schade en gevaar. Hieruit kan eerder worden afgeleid dat zij bereid zijn jou te beschermen dan je aan vervolging bloot te stellen. Indien zogenaamde officiële instanties de schade die een besnijdenis inhoudt erkennen blijkt hieruit dat zij je familie eveneens zullen steunen wanneer zij dit voor jou trachten te vermijden. Zodoende zijn de documenten die jouw moeder neerlegt niet in staat jouw vrees voor een besnijdenis aan te tonen. Het schrijven van jouw advocaat is hier evenmin toe in staat. Zij verwijst daarbij naar algemene landeninformatie omtrent besnijdenis in Liberia, zonder daarbij bijkomende elementen aan te brengen die deze vrees in jouw hoofd concreet kunnen maken. Een verwijzing naar algemene informatie is dan ook niet afdoende om de geloofwaardigheid van jouw risico op vervolging te herstellen. Dergelijke informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op jouw persoon of specifieke situatie. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat jij bij een terugkeer naar jouw land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geveiseerd of vervolgd. De aangevoerde vrees voor vervolging dient namelijk in concreto te worden aangetoond.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jouw moeder geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen en wordt jouw verzoek niet ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht" en van de zorgvuldigheidsplicht.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht".

In een derde middel beargumenteert verzoekster dat er een schending voorligt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 3 van het VN-Antifolterverdrag, van artikel 37 van het VN Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: VRK) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht".

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk een eigen en gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft aangehaald.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt aan het verzoekschrift volgende stukken:

- de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal in hoofde van verzoeksters moeder d.d. 5 april 2019 (stuk 3);
- het internetartikel "*FGM Becomes Legal Again in Liberia as Ban Expires*" van januari 2019 (stuk 4);
- een uittreksel uit "*UNICEF. Liberia – statistical profile on female genital mutilation*" van januari 2020 (stuk 5);
- "*IAM (on behalf of KYM) v. Denmark*" van CRIN van 25 januari 2018 (stuk 6);
- het internetartikel "*Liberia and The European Union deepen their political partnership and address a wide range of issues in their 9th political dialogue*" van 8 april 2021 (stuk 7);
- een uittreksel uit "*Country Profile: FGM in Liberia*" van 28 september 2019 (stuk 8);
- brief van A. K. d.d. 17 december 2019 (stuk 9);
- brief van M. B. M. d.d. 5 februari 2020 (stuk 10);
- notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 januari 2021 (stuk 11);
- UNHCR "*Kaba v. Canada*" van 21 mei 2010 (stuk 12);
- UNHCR "*Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation*" van mei 2009 (stuk 13);
- UN Women "*United Nation bans female genital mutilation*" van 20 december 2020 (stuk 14);
- "*Fight Against FGM (Female Genital Mutilation). Ending Female Genital Mutilation by 2030*" van UN (stuk 15);
- "*Sexual and reproductive health. Female genital mutilation and other harmful practices*" van WHO (stuk 16);
- "*Vrouwelijke genital verminking. Factsheet*" van Amnesty International van april 2004 (stuk 17);
- medische attesten d.d. 8 januari 2020 en d.d. 11 februari 2021 (stuk 18);
- motivatie van verzoeksters advocaat d.d. 22 april 2020 (stuk 19).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

In zoverre verzoekster nog de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 3 van het Anti-Folterverdrag aanvoert, dient te worden hernomen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Zo verzoekster in het verzoekschrift nog refereert aan het hoger belang van het kind, dient erop gewezen dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat in zijn arrest nr. 255 701 van 3 september 2019 de Raad besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeksters moeder. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan haar vrees voor een gedwongen huwelijk, waarin zij haar vrees voor mogelijke genitale verminking en toetreding tot *Sande Bush* voor zichzelf, alsook voor haar dochter kadert.

2.3.4. Verzoekster dient op 7 februari 2020 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.5. Op 7 januari 2021 werd verzoeksters moeder gehoord op het CGVS, gezien de jonge leeftijd van verzoekster. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.”

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat aan verzoekster nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekster kan voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.6. Tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst verzoeksters moeder naar de vrees voor verzoeksters besnijdenis. Zij geeft aan dat verzoeksters vader zou aandringen op een besnijdenis en vroege toetreding tot de *Sande Bush* en dat zij niet in staat is om verzoekster hiervoor te behoeden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 5, 8-10 en 13).

2.3.6.1. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard gelet op volgende vaststellingen en overwegingen:

(i) uit de verklaringen die verzoeksters moeder heeft afgelegd in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming blijkt dat verzoeksters verzoek uitsluitend berust op dezelfde gronden als deze die haar moeder aanhaalde ter staving van haar eigen verzoek om internationale bescherming waarvoor de beslissing thans definitief is; in het verzoek van de moeder haalde de moeder reeds een vrees voor

besnijdenis aan in hoofde van haar dochter, huidige verzoekster, doch er werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan deze vrees omdat zowel verzoeksters moeder als de zus van de moeder zelf geen besnijdenis ondergingen en er dus geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van verzoeksters moeder in het kader van een gedwongen huwelijk wel een besnijdenis te zullen moeten ondergaan, er werd ook geoordeeld dat besnijdenis in verzoeksters familie geen gangbare praktijk betreft of dat men er minstens in slaagt meisjes voor deze praktijk te behoeden en dat verzoekster niet aannemelijk weet te maken afkomstig te zijn uit een uiterst traditionele familie waarin zij geen enkele vrijheid geniet om eigen keuzes te maken; verder bleek dat besnijdenis in Liberia niet beschouwd kan worden als onvermijdbaar fenomeen en heeft verzoeksters moeder doorheen heel haar leven blij gegeven van een verregaande zelfstandigheid;

(ii) verzoeksters moeder haalt in hoofde van verzoekster geen elementen aan die deze eerdere beoordeling in een ander daglicht stellen nu (1) zij enkel herhaalt dat volgens haar moeder de familie van verzoeksters vader druk uitoefent zodat verzoekster zou worden opgenomen in de *Sande* genootschap zodat zij er besneden zou worden; (2) uit de verklaringen van verzoeksters moeder eens te meer blijkt dat zij niet afkomstig is uit een milieu dat aandringt op een besnijdenis en dat, gelet op het feit dat verzoeksters grootmoeder niet wil dat verzoekster besneden wordt, kan worden aangenomen dat zij ook nu alles in het werk zal stellen om verzoekster van een besnijdenis te vrijwaren; verzoeksters ooms eveneens tegen een besnijdenis gekant zijn en zij als bijkomende actoren gezien kunnen worden om verzoekster tegen een besnijdenis te beschermen; (3) verzoeksters moeder er niet in slaagt om de vrees voor besnijdenis in hoofde van verzoekster te concretiseren daar zij enkel wijst op de traditie en het feit dat zij niet sterk genoeg zal zijn om verzoekster te beschermen, hetgeen evenwel in tegenspraak is met het feit dat zij zelf geen besnijdenis onderging en met haar verklaringen omtrent de steun die zij binnen haar familie kent om verzoekster niet te laten besnijden;

(iii) de documenten die verzoeksters moeder voorlegt in het kader van de procedure van verzoekster zijn niet van die aard om de appreciatie te wijzigen nu (1) het medisch attest waaruit blijkt dat verzoekster en haar moeder een besnijdenis ondergingen wordt tegengesproken door een attest van een arts meer vertrouwd met de praktijk, doch het loutere feit dat verzoekster geen besnijdenis onderging is onvoldoende om aan te nemen dat er in haar hoofde ook een risico bestaat dat zij besneden zou worden; (2) de brief die verzoeksters vader aan de gemeentefunctionaris zou hebben gericht vertoont een hoog gesolliciteerd karakter, het is opmerkelijk dat hij meer dan een jaar wachtte om verzoekster te lokaliseren en de verklaringen over zijn toenaderingspogingen kunnen niet overtuigen, de brief bevat geen enkel objectief element dat hij alles in het werk zou stellen om verzoekster te laten besnijden, (3) uit het antwoord op de brief vanwege de gemeentefunctionaris kan evenmin een vrees voor besnijdenis in hoofde van verzoekster worden afgeleid, doch integendeel schemert uit de brief door dat de opsteller ervan gekant is tegen een besnijdenis aangezien zij benadrukt dat de veiligheid van verzoekster op de eerste plaats staat; (4) het schrijven van verzoeksters advocaat verwijst naar algemene landeninformatie die echter geen betrekking heeft op verzoeksters persoon of specifieke situatie.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.6.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert in het verzoekschrift, zij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekster kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing – *in casu* de beslissing van de commissaris-generaal – op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal en in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt in het verzoekschrift, te worden vastgesteld dat verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.7.1. Verzoekster hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal de feiten van haar moeder projecteert op verzoeksters situatie, terwijl echter niet kan of mag worden aangenomen dat een ongeloofwaardig geachte vrees voor vrouwelijke genitale verminking bij de moeder ontegensprekelijk inhoudt dat deze vrees in hoofde van verzoekster evenmin als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekster wijst er hierbij op dat zij ten tijde van het instellen van het verzoek om internationale bescherming van haar moeder nog niet geboren was (zij werd enkele dagen later geboren) en de vrees

tot besnijdenis aldus nog niet concreet was in haar hoofde, deze vrees werd slechts concreet toen haar vader te horen kreeg dat zij geboren was.

2.3.7.2. De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat verzoeksters moeder in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming wel degelijk reeds een vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter – verzoekster – aanhaalde. Dienaangaande werd in 's Raads arrest nr. 225 701 van 3 september 2019 evenwel geoordeeld:

“(…)

2.2.4.2. *De verwijzing naar de mogelijke besnijdenis van haar dochter kan evenmin aanvaard worden als een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeksters dochter. Verzoekster onderneemt geen poging om de beslissing concreet te weerleggen waar deze oordeelt dat:*

- *uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat besnijdenis in Liberia niet kan worden beschouwd als een onvermijdbaar fenomeen;*
- *uit verzoekster verklaringen blijkt dat binnen haar familiale context geen vrees voor besnijdenis kan worden aangenomen aangezien zowel zij als haar zus niet besneden zijn;*
- *verzoekster niet afkomstig is uit een traditionele familie waarin zij geen enkele vrijheid geniet om eigen keuzes te maken; bijgevolg kan worden aangenomen dat, indien er voor haar dochter al een risico op besnijdenis bestaat, verzoekster in de mogelijkheid is om hiertegen op te treden.”*

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeksters moeder in hoofde van verzoekster thans geen elementen aanhaalt die de eerdere beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen. Dienaangaande considereert de commissaris-generaal terecht: *“Jouw moeder haalt in onderhavig verzoek in jouw hoofde geen elementen aan die deze eerdere beoordeling in een ander daglicht stellen. Zij herhaalt enkel dat volgens haar moeder de familie van jou vader druk uitoefent zodat jij zou opgenomen worden in de Sande genootschap zodat je er besneden zou worden (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.5). Zij haalt geen andere vrees in jouw hoofde aan (CGVS p.8-9). Bovendien blijkt uit de huidige verklaringen van je moeder eens te meer dat zij niet uit een milieu afkomstig is dat aandringt op een besnijdenis. Zij geeft namelijk opnieuw aan dat zowel haar vader als haar moeder haar tegen een besnijdenis hebben beschermd (CGVS p.9). Daarmee bevestigend dat het wel degelijk mogelijk is om er voor te zorgen dat een dochter niet wordt besneden. Zij verklaart dat ook in jouw geval jouw grootmoeder niet wilt dat jij besneden wordt (CGVS p.9). Zodoende kan worden gesteld dat zij ook nu, net zoals zij daar voor haar eigen dochter toe in staat was, alles in het werk zou stellen om jou van een besnijdenis te vrijwaren. Bovendien geeft jouw moeder aan dat ook haar broers tegen een besnijdenis gekant zijn (CGVS p.10). Zij kunnen dan ook worden beschouwd als bijkomende actoren die jou tegen een besnijdenis zouden kunnen beschermen. Wanneer jouw moeder wordt gevraagd wat er voor zorgt dat zij overtuigd is dat zij jou niet voor een besnijdenis zou kunnen behoeden, slaagt zij andermaal er niet in deze vrees te concretiseren. Zij wijst enkel op het feit dat het de traditie is en dat zij niet sterk genoeg zal zijn om jou te beschermen. Dit is echter in tegenspraak met het feit dat zij zelf geen besnijdenis onderging en haar verklaringen omtrent de steun die zij binnen haar familie kent om jou niet te laten besnijden. De huidige verklaringen van jouw moeder sterken het Commissariaat-generaal dan ook in haar overtuiging dat jij geen risico loopt op een besnijdenis in jouw land van herkomst, met name Liberia.”*

2.3.7.3. Verzoekster oppert dat de situatie van haar moeder erg verschilt van de hare, vermits haar moeder in haar eerste levensjaren nog kon rekenen op de bescherming van haar vader en later haar tante, die zelf op haar beurt kon rekenen op de hulp van haar broers om verzoeksters moeder te beschermen tegen vrouwelijke genitale verminking. Het is pas later, toen verzoeksters moeder gedwongen werd te huwen, dat zij vreesde voor vrouwelijke genitale verminking, doch zij kon zich op dat ogenblik (gelet op haar leeftijd) verweren tegen deze besnijdenis. Verzoekster meent in dit verband dat haar situatie aldus verschillend is vermits zij nog erg jong is en haar dominante vader en diens familie wensen om haar zo spoedig mogelijk te laten toetreden tot de *Sande Bush* gemeenschap om zich te laten besnijden, daar waar enkel de familie van de kant van haar moeder tegen vrouwelijke genitale verminking is. Langs de kant van haar moeder heeft zij evenwel weinig mannelijke, dichte familieleden om haar te beschermen, aldus verzoekster die in dit kader nog verwijst naar de patriarchale samenleving in Liberia. De Raad benadrukt opnieuw dat in zijn arrest nr. 225 701 van 3 september 2019 werd geoordeeld dat de vrees voor toetreding tot de *Sande Bush* gemeenschap en besnijdenis in hoofde van haar moeder voortvloeide uit haar moeders vrees voor een gedwongen huwelijk. Evenwel werd geoordeeld dat verzoeksters moeder er niet in slaagde een vrees voor een gedwongen huwelijk en bijgevolg evenmin de hieruit voortvloeiende besnijdenis aannemelijk te maken.

Verder kan de argumentatie in het verzoekschrift, waarbij verzoekster zich in wezen beperkt tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het herhalen van eerder afgelegde

en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en ontkennen van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, niet als een dienstig verweer worden gezien om de vaststellingen van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In deze vaststellingen wordt op goede gronden gesteld dat uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat besnijdenis in Liberia niet kan worden beschouwd als een onvermijdbaar fenomeen, dat uit de verklaringen van verzoeksters moeder blijkt dat binnen haar familiale context geen vrees voor besnijdenis kan worden aangenomen gezien zowel verzoeksters moeder als haar tante niet besneden zijn en gezien haar grootmoeder evenmin wil dat verzoekster besneden wordt. Bijgevolg kan worden aangenomen dat deze grootmoeder alles in het werk zou stellen om ook verzoekster van een besnijdenis te vrijwaren. Ook verzoeksters ooms – ook al zou de oudste oom slechts 18 jaar zijn – zijn eveneens gekant tegen besnijdenis zodat zij wel degelijk als bijkomende actoren kunnen worden gezien om verzoekster voor een eventuele besnijdenis te behoeden. Gelet op het voorgaande, kan evenmin worden aangenomen dat het vertrek van verzoeksters moeder uit Liberia gezien kan worden als een teken van onvermogen om zich te verzetten tegen de familiale en sociale druk om haar dochter te laten besnijden.

2.3.7.4. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift voorts naar diverse (internet)artikelen en uittreksels uit rapporten (verzoekschrift, stukken 4-8 en 12) en voegt bij het verzoekschrift nog informatie bij over FGM (*'female genital mutilation'*, vrouwelijke genitale verminking) (stukken 13-17; zie ook de verwijzingen in de briefwisseling van haar advocaat – verzoekschrift, stuk 19). Zij leidt hieruit af dat vrouwelijke genitale verminking nog steeds een legale praktijk is in Liberia en dat de *Bong County* – waarvan verzoeksters moeder afkomstig is – een van de hoogste prevalenties van vrouwelijke genitale verminking kent. Zij vervolgt dat vrouwelijke genitale verminking nog steeds ingebakken is in de Liberiaanse cultuur en de sociale druk op jonge meisjes en hun families om zich te laten besnijden enorm is, alsook dat zich uitspreken tegen deze praktijken zware gevolgen kan hebben. In dit verband wijst verzoekster er nog op dat de zogenaamde *'bush gemeenschappen'* helpen de praktijk in stand te houden en straffeloos hun gang kunnen gaan. Ook geeft zij aan dat besnijdenis naast een aantasting van de fysieke integriteit van de vrouw ook heel wat medische en psychologische problemen met zich meebrengt. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat de informatie die verzoekster aanhaalt en toevoegt aan het verzoekschrift van algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd of hiertoe daadwerkelijk het risico loopt. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe in gebreke.

2.3.7.5. Waar verzoekster in het verzoekschrift refereert aan documenten waaruit zou blijken dat haar vader druk uitoefent om haar terug naar Liberia te halen en eenmaal zij daar is, te laten toetreden tot de *Sande Bush* gemeenschap waar zij besneden zal worden (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stukken 9-10) en voorhoudt dat deze elementen wel degelijk een apart verzoek rechtvaardigen, gaat zij volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing, waar dienaangaande terecht wordt geoordeeld dat:

"De brief van je vader aan de gemeentefunctionaris waarin hij verklaart dat hij jou wil zien en wenst dat je je aan zou sluiten bij de Sande genootschap is eveneens onvoldoende om een vrees voor besnijdenis in jouw hoofde aan te tonen. Een dergelijke brief heeft namelijk een hoog gesolliciteerd karakter. Het is in de eerste plaats opmerkelijk dat hij meer dan een jaar nadat jouw moeder het land verliet dergelijke stappen zou ondernemen om jou te lokaliseren. Des te meer aangezien uit de verklaringen van jouw moeder niet blijkt dat hij ook op andere manieren tracht om in contact met jou te treden. Het enige wat jouw moeder op dat vlak aanhaalt is het feit dat hij ook je grootmoeder zou aanspreken om haar naar jou te vragen. Zelfs hierbij kan zij bovendien niet aangeven hoe vaak dit voorvalt en of hij al dan niet andere drukingsmiddelen gebruikt om meer informatie over jou los te weken (CGVS p.5-6 en p.12). Dat hij na al die tijd een dergelijke stap zou ondernemen is meer dan opmerkelijk en bijgevolg weinig geloofwaardig. Deze brief bevat dan ook geen enkel objectief element dat aantoonst dat hij alles in het werk zou stellen zodat jij besneden wordt. Ook het antwoord op deze brief van je vader vanwege de gemeentefunctionaris is allerm minst overtuigend om een vrees voor besnijdenis in jouw hoofde aan te nemen, eerder integendeel. In deze brief schemert namelijk door dat ook de opsteller van deze brief gekant is tegen een besnijdenis aangezien zij benadrukt jouw veiligheid op de eerste plaats te zetten en je te beschermen tegen alle mogelijke schade en gevaar. Hieruit kan eerder worden afgeleid dat zij bereid zijn jou te beschermen dan je aan vervolging bloot te stellen. Indien zogenaamde officiële instanties de schade die een besnijdenis inhoudt erkennen blijkt hieruit dat zij je familie eveneens zullen steunen wanneer zij dit voor jou trachten te vermijden. Zodoende zijn de documenten die jouw moeder neerlegt niet in staat jouw vrees voor een besnijdenis aan te tonen."

Verzoekster hekelt dat de commissaris-generaal de brief van de hand van haar vader aan de gemeentefunctionaris van het Salala district afdoet als hoog gesolliciteerd zonder dit verder te duiden. De Raad wijst erop dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. Verzoekster blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift erop wijst dat uit de brief van haar vader aan de gemeentefunctionaris niet met zekerheid valt op te maken dat haar vader op de hoogte is van het feit dat haar moeder het land heeft verlaten en het logisch is dat hij zich eerst poogt te informeren via haar familie alvorens naar de autoriteiten te stappen, dient erop gewezen dat de verklaringen van haar moeder omtrent deze pogingen om informatie over haar te verkrijgen niet kunnen overtuigen (administratief dossier, CGVS, p. 5, 12). Door in het verzoekschrift in dit verband aan te voeren dat verzoeksters grootmoeder in Liberia hen zorgen wil besparen door niet in detail te treden over de druk die verzoeksters vader uitoefent, slaagt verzoekster er andermaal niet in te overtuigen. Er dient immers op gewezen dat verzoekster in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met verzoeksters vader, zodat redelijkerwijze van verzoeksters moeder kan worden verwacht dat zij zich terdege over deze problemen tracht te informeren. Dat verzoeksters moeder slechts sporadisch contact heeft met haar grootmoeder, is niet meer dan een blote bewering en kan het gebrek aan informatie over de evolutie van verzoeksters problemen geenszins verschonen. Hoe dan ook dient met de commissaris-generaal te worden benadrukt dat uit de brief niet kan worden opgemaakt dat verzoeksters vader alles in het werk zal stellen om verzoekster te laten besnijden.

Verzoekster hekelt voorts dat de commissaris-generaal een persoonlijke interpretatie maakt van de brief van de magistraat waar deze beargumenteert dat deze magistraat gekant lijkt te zijn tegen de praktijken van de *Sande Bush* gemeenschap. Zij vervolgt dat het opvallend is dat de magistraat voorstelt om via video contact toe te staan tussen verzoekster en haar vader zonder dat zij erop aandringt om terug te keren naar Liberia, alsook sterk benadrukt dat het kind moet beschermd worden tegen alle schade en gevaar. De Raad merkt op dat verzoekster zelf in het verzoekschrift aangeeft dat uit de briefwisseling tussen haar vader en de gemeentefunctionaris niet kan worden afgeleid of haar vader – en zo ook de functionaris – op de hoogte zijn van het feit dat verzoekster en haar moeder zich niet in Liberia bevinden, zodat redelijkerwijze evenmin kan worden verwacht dat de magistraat oproept om al dan niet terug te keren naar het land. Verder lijkt verzoekster met voormelde argumentatie in het verzoekschrift overigens zelf te erkennen dat de magistraat haar voor gevaar wenst te behoeden en haar veiligheid hoog in het vaandel draagt. Zo verzoekster nog meent dat uit de brief geenszins kan worden afgeleid dat zij op enige effectieve bescherming kan rekenen van haar nationale overheden nu vrouwelijke genitale verminking in Liberia legaal is en dus, zelfs zo de magistraat in kwestie persoonlijke bedenkingen heeft bij de toepassing ervan, zij er wettelijk gezien niets tegen kan ondernemen en zij verwijst naar een soortgelijke zaak uit 2010 (verzoekschrift, stuk 12), dient te worden benadrukt dat verzoekster haar vrees voor besnijdenis niet aannemelijk weet te maken en, zelfs zo deze zou kunnen worden aangenomen – *quod non* –, uit de verklaringen van haar moeder blijkt dat haar moeder (en haar familiaal netwerk in de ruimere zin) in de mogelijkheid is om hiertegen op te treden.

Waar verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat uit het tweede medisch attest *d.d.* 11 februari 2021 (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stuk 18) blijkt dat zij niet besneden is, kan zij worden bijgetreden dat uit dit tweede attest dat werd opgesteld door een arts vertrouwd met besnijdenissen (in tegenstelling tot het eerdere attest van 8 januari 2021) blijkt dat zij en haar moeder geen besnijdenis ondergingen. Echter, het enkele feit dat verzoekster geen besnijdenis onderging is onvoldoende om aan te nemen dat er in verzoeksters hoofde daadwerkelijk een risico bestaat om besneden te worden. Deze vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij in het verzoekschrift oppert dat er geen twijfel bestaat over haar kwetsbaar profiel waarbij zij in Liberia niet op de nodige bescherming kan rekenen om zich te onttrekken aan de wensen van haar vader om besneden te worden.

2.3.8. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.9. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster in het verzoekschrift om haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend waarover een definitieve beslissing werd genomen, namelijk dat de mogelijke besnijdenis van verzoekster niet aanvaard kan worden als een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat, gelet op verzoeksters jonge leeftijd, haar moeder op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg verzoekster moeder de mogelijkheid verzoeksters vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een *protection officer* die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Waar verzoekster in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. DE SMET